

Západočeská univerzita v Plzni
Fakulta designu a umění Ladislava Sutnara

Diplomová práce

KAM VEDE TA CESTA

Spřežení životní cesty

BcA. Matěj Zámečník

Plzeň 2016

Západočeská univerzita v Plzni
Fakulta designu a umění Ladislava Sutnara

Katedra výtvarného umění
Studijní program Výtvarná umění
Studijní obor Sochařství, specializace Socha a prostor

Diplomová práce
KAM VEDE TA CESTA
Spřežení životní cesty
BcA. Matěj Zámečník

Vedoucí práce: Prof. Akad. Soch. Jiří Beránek
Katedra výtvarného umění
Fakulta designu a umění Ladislava Sutnara
Západočeské univerzity v Plzni

Plzeň 2016

ZADÁNÍ DIPLOMOVÉ PRÁCE

(PROJEKTU, UMĚLECKÉHO DÍLA, UMĚLECKÉHO VÝKONU)

Jméno a příjmení: **BcA. Matěj ZÁMEČNÍK**
Osobní číslo: **D13N0113P**
Studijní program: **N8206 Výtvarná umění**
Studijní obor: **Sochařství, specializace Socha a prostor**
Název tématu: **KAM VEDE TA CESTA?**
Zadávající katedra: **Katedra výtvarného umění**

Z á s a d y p r o v y p r a c o v á n í :

Minimální rozsah prací

Počet: 1 kus, sochařská instalace

Formát: prostorová sochařská instalace

Popis realizace: Prostorová sochařská kompozice, umístěná ve veřejném prostoru (město, krajina), provedená v materiálu umocňujícím "můj vztah" k tématu i prostoru.

Výstup: prostorová sochařská instalace

Průběžné plnění úkolů dle pokynů vedoucího práce (a příp. konzultanta, je-li stanoven) a pravidelné konzultace do termínu odevzdání práce 1x týdně v rámci semináře ke kvalifikační práci.

Postup realizace

1) září - Teoretická část práce: (bod 1. - 3. uvědomit si, kdo jsem, odkud přicházím, kam směřuji dříve, nežli začnu pracovat). Z toho vyplývá výběr tématu a cíl práce. Praktická práce sběr materiálů a průběžné intenzivní studium zdrojů.

2) říjen - Předložení řady skic a variant řešení.

3) listopad, prosinec - Varianty pracovní verze, volba nejvhodnější varianty, průběžná práce na praktické části závěrečné práce.

4) leden, únor - Předložení adekvátně rozpracované praktické části závěrečné práce, předložení rozpracované teoretické části závěrečné práce v souladu s doporučenou osnovou (pro udělení zápočtu).

5) březen - Realizace výsledného projektu, předložení pracovní verze kompletní teoretické práce.

6) duben - Finalizace a odevzdání (finalizace projektu, dokončení teoretické i praktické části práce, příprava prezentace, odevzdání obou částí práce pro udělení zápočtu).

Obhajoba

červen - Obhajoba + ve stanoveném ateliéru prezentace kvalifikační práce na CD/DVD (v podobě pro tisk).

Rozsah praktické části: **vyplyne ze zpracování DP**
Rozsah teoretické části: **min. 15 normostran textu**
Forma zpracování diplomové práce: **tištěná**
Seznam odborné literatury:

PESSOA, Fernando. *Kniha neklidu*. Praha: Agro, 2007.

ISBN 978-80-7203-912-8.

***Bible*. Praha: Česká biblická společnost, 2002. ISBN 80-85810-30-1.**

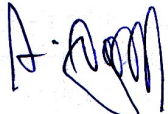
Vedoucí diplomové práce: **Prof. akad. sochař Jiří Beránek**
Katedra výtvarného umění

Datum zadání diplomové práce: **31. května 2015**

Termín odevzdání diplomové práce: **29. dubna 2016**

Doc. akad. mal. Josef Mištera
děkan

Doc. akad. mal. Aleš Ogoun
vedoucí katedry

V Plzni dne 14. září 2015

Prohlašuji, že jsem práci zpracoval(a) samostatně a použil(a) jen uvedených pramenů a literatury.

Plzeň, duben 2016

.....

Obsah

1 MÉ DOSAVADNÍ DÍLO V KONTEXTU SPECIALIZACE.....	1
2 TÉMA A DŮVOD JEHO VOLBY.....	4
3 CÍL PRÁCE.....	7
4 PROCES PŘÍPRAVY.....	10
5 PROCES TVORBY.....	16
6 TECHNOLOGICKÁ SPECIFIKA.....	21
7 POPIS DÍLA.....	22
8 PŘÍNOS PRÁCE PRO DANÝ OBOR.....	23
9 SILNÉ STRÁNKY.....	25
10 SLABÉ STRÁNKY.....	26
11 SEZNAM POUŽITÝCH ZDROJŮ.....	27
a) Knižní a periodická literatura.....	27
b) Internetové zdroje.....	28
12 RESUMÉ.....	29
13 SEZNAM PŘÍLOH.....	31

Motto: „Hospodin tě povede neustále, bude tě sytit i v krajinách vyprahlých, zdatnost dodá tvým kostem; budeš jako zahrada zavlažovaná, jako vodní zřídlo, jemuž se vody neztrácejí. Co bylo od věků v troskách, vybudují ti, kdo z tebe vzejdou“¹ IZ, 58, 11–12

1 MÉ DOSAVADNÍ DÍLO V KONTEXTU SPECIALIZACE

Cesta. Spletitá životní cesta je to, co každého člověka utváří. Zkušenosti, zážitky, výchova, rodina, přátelé, dětství, víra. To je to, co každého z nás formuje. Nejen naše vzory utváří výtvarný pohled, názor, jenž je propleten tvorbou každého kvalitního autora.

„V čem tedy záleží velikost, tajemství génia? Nejen v talentu samotném, ale v mohutnosti pudové, ve velikosti a síle jeho citů, vášní a chtění, v jeho velikosti mravní. Velikost umělcova podmíněna je jeho velikostí lidskou. Jen budeš-li velkým člověkem, můžeš být i velkým umělcem.“² Tak napsal Jan Zrzavý ve svých vzpomínkách.

Na počátku mé cesty jsem prošel sklářskou přípravou. Můj názor, talent formovali Libenského žáci. Přijal jsem povědomí o tvaru. Nahlédl jsem do vnitřního prostoru díla. Tento náhled, zkušenost z vnitřním prostorem byla u skla nejprve vizuální. Důležitost vnitřního prostoru však začínám chápat až ve zkušenosti

---

1 *Bible: písmo svaté Starého a Nového zákona : český ekumenický překlad.* 11. vyd. (9. přeprac.). Překlad Miloš Bič, Josef Bohumil Souček. Praha: Česká

2 ZRZAVÝ, Jan a Dagmar MAXOVÁ. *Jan Zrzavý vzpomíná na domov, dětství a mladá léta.* 1. vyd. Praha: Svoboda, 1971. Členská knihnice (Svoboda).

sochařské a malířské. V pravdě. Uvědomil jsem si, že vizualita vnitřního prostoru díla není zdaleka tak důležitá, jako jeho duše. Duše je ten pravý vnitřní prostor díla. Člověk bez duše není člověk. Jen schránka. Dílo bez duše není dílo. Jen pleva. Myšlenka, vnitřní vklad autora definuje dílo.

Do mého díla zapisuji svůj příběh. Názor – dosavadní životní cestu. Prošel jsem přípravou v rozličných médiích a technikách umění.

Kreslířskou přípravou mi byla figurální a portrétní tvorba, propletená skicami jak k obrazům, tak doprovodné kresby k sochařské tvorbě.

Sklářská tvorba mě poučila o užitém tvaru, tak i o skleněné plastice galerijních rozměrů.

Co se malby týče, zvolil jsem si ji jako svou další cestu. Od prvních studií, až ke svým autorským obrazům, kterými uzavírám svou tříletou přípravu u Aleše Ogouna. Za zmínku zajisté stojí má poslední série deseti alegorií, tak i mé monumentální velkoformátové obrazy.

Propletenou pěšinou sochařství mě provádí Profesor Beránek. Nabyt jsem rozmanitou zkušenost. Od modelovaného portrétu přes monumentální objekty až k landArtovým instalacím. Zvládl jsem jak zadaný římský portrét tak i svůj autorský projekt v rozsahu jednolodního kostela. Vrcholem mé práce v ateliéru Profesora je právě má diplomová práce. Netradiční jezdecký pomník, který se jezdeckým pomníkem stává ve chvíli, kdy se dostaví jezdec. Zásadní je pro mě práce s materiály. Poučil jsem se v práci se dřevem, kamenem, sklem, plasty, sádkou, kovy, betony a jinými

všemožnými tradičními – tak experimentálními materiály. Přes veškeré materiálové kreace je pro mě veledůležitá hlína. Prach. Tak jako člověk je prachem a v prach se obrátí, rodí se i sochařská vášeň a prvotní nadšení v hlíně. Ne nadarmo je základním sochařským médiem.

Kdybych měl popsat svou tvorbu, řekl bych, že je rozmanitá. Cílem mého zájmu je poznání. Důležitá je pro mě víra, hodnoty. Zásadní inspirací je pak můj dětský svět, který se neustále promítá a obohacuje spleť životní cestou.

2 TÉMA A DŮVOD JEHO VOLBY

Téma jako kapitola. Životní kapitola. Kam vede ta cesta, není jen výtvarný, zadaný úkol. Jedná se o prožitek. Toto téma – kapitola, je součástí nás všech. Poznání a výběr, jakožto volbu směru mé diplomové práce, přiznávám svou vlastní cestu. Je to příležitost, která umožňuje náhled do mé autorské činnosti. Mé životní činnosti. V dnešní zběsilé době se každý za něčím honí, každý je nepostradatelný. Lidé se chovají, jako by snad byli Bohorovni. Ptám se, kde berou tu jistotu. Narodil jsem se v roce 1989. Do příslibů svobody znovu a znovurodící se demokracie. Se strašákem totalit za týlem, dohnali jsme se k novým nesvobodám. Nesmyslným nařízením. Bičem ve vlastní ruce odtrháváme zběsile svalovinu na lýtkách a ženeme se kupředu. Kam tedy vede naše cesta? Toto téma by si měl zvolit každý. V čistotě nám otvírají oči znovurodící se Velikonoce, které nám dávají novou naději v utrpení Krista. Dva tisíce let od oběti Boha za člověka si znovu a znovu pokládáme otázku. Kam vede ta cesta? Hoří za námi mosty. Smrt nás honí půlměsícem, lakomec a “pasqvil“ vládnu světem. Hledám útěchu ve dřevě. Hledám útěchu ve fyzické práci a smíchu. Hledám útěchu v dětství, které táhne mé životní spřežení. Toužím po zastavení času, sesedám ze svého vozu a těším se v okamžiku. Na takový vůz se může posadit každý... No a nebo sesednout a rozhlédnout se kolem.

Je tomu už pár měsíců, kdy jsem seděl u svého pracovního stolu a pod ruce mi “přistál“ pár starých kolíčků. Obyčejné kolíčky na věšení prádla. Ve chvíli jsem si rozpomenul na dětskou hru, kdy mě

máma posadila ke koši na prádlo a já jsem cvakal. Jednoduchý princip pružin a dřívěk. Byl jsem ohromen geniálním principem napínání, zachycení a upevnění. Uvědomil jsem si možnosti prostého, ač geniálního tvaru. Je to stavebnice. Pod rukama se začal utvářet jednoduchý koník. Se zalíbením jsem ho umístil na čestném místě na stole.

Pan Jaroslav Seifert napsal krásnou báseň Píseň o dřevěném koni. Možná právě tato báseň utkvěla mi v paměti z dětských let.

„Nikdo mi koně nesedlal a tolik písní je o nich. V noci jsem slýchal jejich cval, kdo to jel na těch koních? Kdo je to laskal po hřívách, kdo mi to nedával spáti? Zdalipak se mi ještě v snách to jejich zaržání vrátí?“³

Na koně se prášilo do doby, než nám bylo zadáno téma diplomové práce. Uvědomil jsem si, co mi stojí na desce pracovního stolu. Nápad. Spřežení životní cesty. Dobou, kdy jsem vybíral téma, byl jsem zrovna začtený do knihy Vladimíra Preclíka Kameny pokání. V příběhu Hlava pohřebního koně znovu uvědomil jsem si důležitost tradic.

V průvodu: *„Snad schvaloval rytmus nebo v duchu počítal dobré skutky nebožtíkovy. Profesionalita jeho projevu byla víc než zřejmá. Za ním na deset kroků měřilo náves šest párů černých bot šesti muzikantů. Halasná křídlovka troubila na levém křídle. Vedle ní o poznání opožděně přiznávala pravdu vedoucího nástroje baskřídlovka. Pak dva štěbence protkávaly prostinkou melodii*

---

3 SEIFERT, Jaroslav. *Šel malíř chudě do světa: verše k obrázkům Mikoláše Alše*. 10. vyd., 5. přeprac., v Olympii 1. Ilustrace Mikoláš Aleš. Praha: Olympia, 2000. ISBN 80-703-3663-3.

svlačcem svých koloratur, aby na křídle připravovaly cestu heligónu. Ten jako tlampač s široce otevřou hubou sugeroval ostatním hluboké úvahy, nečekaje na odpověď. Konečně popoháněč buben na bříše střízlíkově nepustil plechy dále, než předem stanovil udaným rytmem. Za sehranou šesticí sousedů jel, jako z muzea, ověnčený pohřební kočár. Tažený dvěma černými koňmi s vysokými fedrpuši utkanými z kohoutích černých per lesknoucích se do zelena.“⁴

Mé spřežení však nebude jen spřežením poslední cesty. Takové mé myšlenky nejsou. Ač je svět světem, stále cítím i špetku naděje. Mé spřežení bude taženo dětskou touhou. Hračkou z dřevěných kolíčků. Vozík nebude ponurý byt' slavnostní. Bude prostý.

Tak jako já, potýkám se se svou cestou, i Goya dle románu jemu věnovaném hledal své cesty.

„Směšný je, kdo žije v světě, jaký měl by být, ne v tom však, který je! Přec přizpůsobit musíme se, jinak nelze!“ Rozkřičel se Goya, ale Augustín mu tiše praví: „Vy že tím se řídíte, chm!“ Goya odpoví již mírně: „Mezi těmi dvěma světy přece jistě cesta vede, chci ji najít, já ji najdu! Věř mi jenom Augustíne! Trpělivost měj, můj milý!“⁵

Hledání cesty. Toť mé téma a důvod jeho volby.

4 PRECLÍK, Vladimír. *Kameny pokání*. 1. vyd. Praha: Melantrich, 1992. Česká próza (Melantrich). ISBN 80-702-3121-1.

5 FEUCHTWANGER, Lion, Emanuel, Emanuel TILSCH a Emanuela TILSCHOVÁ. *Goya, čili, Trpká cesta poznání*. Překlad Emanuel Tilsch, Emanuela Tilschová. Mladá fronta, 1966. Edice světových autorů (Levné knihy KMa).

3 CÍL PRÁCE

V adekvátně zvoleném měřítku, které bude vycházet z exteriéru, kde bude má socha umístěna, vytvořím spřežení – koně a vůz a to na téma KAM VEDE TA CESTA.

Kůň, jako dětská hračka složená z kolíčků jako na věšení prádla, vytesaný ze dřeva ve výšce přibližně 3 m, potáhne spřežení v přibližné podobě staročeského žebřinového dvoukoláku, který ručně vysekám z vlastnoručně natěženého dřeva. Celkový rozměr instalace bude přibližně 11 m, s ohledem na velikost blízkého barokního kostela sv. Petra a Pavla v Úsobí na Vysočině. Úsobí je od mého počátku spřaženo s mou životní cestou.

Mým cílem je přinést svědectví. Svědectví mého názoru v mé práci. Fyzická dřina je pro mě formou pokání.

*„Pokání je ono otočení klíčem ve dveřích našeho vězení, vyjití na svobodu, vyjití vstříc Otcí i bližnímu. Nejde tedy v důsledku o nic ponurého, právě naopak! Pokání v novozákonním smyslu je návrat z daleké země do domu Otcova, výměna lusků určených sviním za tučně vykrmené tele.“*⁶ Takto krásně ve své knize Vězení s klíčem uvnitř píše o pokání Kateřina Lachmanová.

Uvědomuji si citlivost místa . Skloubit barokní stavbu, vedlejší hřbitov a moderní plastiku je nelehký úkol.

---

⁶ LACHMANOVÁ, Kateřina. *Vězení s klíčem uvnitř: [kdy, jak a proč odpouštět a prosit o odpuštění]*. Vyd. v KN 2. Kostelní Vydří: Karmelitánské nakladatelství, 2001. ISBN 978-807-1926-030.

Rudolf Kremlička v Malířských konfesích krásným způsobem definuje tvorbu a její kvality tak i modernost.

„Co chci vám tímto naznačiti? Že modernost projevu byla by málo, pakliže by umělcova úloha nebyla větší – pakliže by nedovedl zaklíti do svého díla to, co tvoří náš život, totiž naše radosti a naše bolesti, ale on musí to učiniti takovým způsobem, aby tyto radosti, poznání, bolesti, zklamání proměnily se v obraz určité formální krásy, aby v něm zároveň byly skryty – on dostává se do úlohy kouzelníka – jest na Vás, aby jste poznali, kdy tento kouzelník je pouhým šarlatánem /1929/“⁷

Však myšlenka je čistá, spřežení putuje od kostela, od křtu, k místu posledního odpočinku, tedy hřbitovu. S čistým srdcem tedy vím, že nedojde k žádné dehonestaci místa. Starý hřbitov u kostela je „oficiálně“ zrušený. Duchovně tato praktika není možná. Je to naprosto identický nesmysl, jako odsvěcení kostela. Co jiného, než sochařská práce by mělo vzniknout na takovém to místě. Je to nejcitlivější řešení problematiky piety místa. Prostor zůstane prostorem zamyšlení. Zachová se jak jeho podstata, tak i důstojnost.

---

7 KREMLIČKA, Rudolf. *Malířské konfese*. 1. vyd. Praha: Československý spisovatel, 1959. Otázky a názory (Československý spisovatel).

„Svévolník at' opustí svou cestu, muž propadlý ničemnostem svoje úmysly; necht' se vrátí k Hospodinu, slituje se nad ním, k Bohu našemu, vždyť odpouští mnoho. Mé úmysly nejsou úmysly vaše a vaše cesty nejsou cesty moje, je výrok Hospodinův. Jako jsou nebesa vyšší než země, tak převyšují cesty mé cesty vaše a úmysly mé úmysly vaše.“⁸ IZ, 55, 7–9

Mým cílem je svou cestu, mé spřežení dát člověku. Aby si tak každý mohl promítnout svou životní cestu. Tento cíl je úzce spjat s tradiční křesťanskou myslí. Je určeno tomu, každému, kdo hledá odpověď.

Mé snažení vyvrcholí slavnostní vernisáží, mší a koncertem. Podpoří to myšlenku mé práce. Doufám, že proběhne i symbolický průvod, od kostela k dílu.

---

⁸ *Bible: písmo svaté Starého a Nového zákona : český ekumenický překlad.* 11. vyd. (9. přeprac.). Překlad Miloš Bič, Josef Bohumil Souček. Praha: Česká biblická společnost, 1998. ISBN 80-858-1019-0.

4 PROCES PŘÍPRAVY

Při procesu příprav je můj postup podobný jako při tvorbě jakéhokoli projektu. Od přípravných skic, prvních úvah, přes podrobný model. Vše vrcholí v realizaci.

Model koníka byl na světě. Způsob byl jasný. Vychází z tendenčního spoje kolíčku na věšení prádla. Výjimku tvoří pouze trup, který se ve své formě mírně odlišuje, ač to nemá na celkový ráz vliv. Zachovává se hravost. Bylo však nutné využít tesařských spojů. Jak jsem již naznačil v předešlých řádcích, model koně vznikl ještě před zadáním diplomové práce při mých toulkách fantazií.

Nutností se stalo doplnit vůz. Tak, aby mé úvahy byly kompletní. Bez vozu bych nemohl začít komponovat finální kompozici v podrobnějším modelu. Jelikož vůz již netvoří kolíčky, rozhodl jsem se použít ručně opracovaná dřívka a formou vyjít z žebřinového dvoukoláku.

Celou kompozici jsem začal řešit v modelu v několika variantách. Měřítko modelů je 1:17. Toto měřítko je zvoleno a odvozeno z velikosti základního stavebního prvku, tedy kolíčku, a to k danému reálnému rozměru, který je odvozený od exteriéru, kde bude finální socha umístěna. Rozměr kolíčku na věšení prádla je přibližně 9 cm a po jeho nazvětšování se jeho délka dostává na přibližných 150 cm. Toto zvětšení umožňuje mírné zvětšení oproti reálné průměrné velikosti tažného koně. Důležité na modelu pro mě bylo uvědomění, že oba prvky, tedy kůň i vůz, ač využívají stejného materiálu, mají rozdílnou formu zpracování. Tento fakt by byl

problémem, v tomto případě však není. Vždyť tato skutečnost i v reálném měřítku podtrhne podstatu dětské hračky. Vizualita sochy přeci vychází z dětské hry a fantazie, kterou jak doufám, stále si zachovávám.

První úvahy vystřídají kresebné skici. Tentokrát se však jednalo spíše o problematiku tesařských a jiných technických spojů. Důvodem je prostý fakt, že velikost finální realizace je megalomanská, a je tak nutné přihlížet k váze objektu, jeho stabilitě, vnějším silám působícím na sochu, tak k lidskému faktoru případných lezců. Socha musí být bezpečná a stále si zachovat své vizuálně estetické kvality.

Když jsem byl konečně hotov s přípravou na finální vizualitu, bylo nutné nashromáždit a promyslet potřebný materiál, zabezpečit odpovídající nářadí a dokončit tak přípravný proces.

Započal jsem s jednoduchým výpočtem. Koně jsem složil ze šesti kolíčků, horizontálního trámu, který tvoří trup a dvou trámů, které slouží k upevnění nohou.

Co se dřeva týče, potřebuji tedy na šest kolíčků, což je 12 půlených dílců, 12 trámů o délce 160 cm a to v odpovídajícím průměru ku danému zvětšení. Přední část koně tvoří kolíčky 4, jedná se o partie nohou, krku a hlavy. Dřevo na tyto čtyři kolíčky musí být pevné a zároveň na váhu lehčí, než na nohy zadní. Důvod je zcela prozaický. Kůň se nesmí převážít. Na předních 8 dílců jsem tedy vybral za nejvhodnější dřevo modřínové. Toto dřevo je svou kvalitou a pevností, nevyjímaje trvanlivost ku váze pro tento účel velice vhodné. Na zadní běhy tedy dílce 4, potřebuji dřevo

houževnaté pevné a odolné, s váhou větší na 1 dílec než u modřínu. Zvolil jsem javor. Zakoupil jsem tedy 12 kulánů, ze kterých vysekám finálních 12 dílců na sestavení kolíčků, dále kulán o rozměru 220 cm na průměr přibližně 40 cm, jenž poslouží k vytesání trámu pro tělo. Překladové trámky na vytvořená podpěry nohou zbyly mi z minulého projektu. Vlastnoručně tesané, o rozměrech 90 × 20 × 15 cm.

Další nutnou součástí k sestavení koně je podpora spojů s ohledem na měřítko. Pro tento účel jsem zvolil závitové tyče pozink o průměru 12 cm, 14 cm a 10 cm. Podpoří namáhané spoje i jako fixace spojů ostatních. Na mém koni jich bude přibližně 30. Z počtu spojů závitovou tyčí tedy odvozují přibližně 60 matak s integrovanou zápustnou podložkou proti uvolnění, která je určena přímo pro tesařské účely, tedy do dřeva.

Jelikož se jedná o koně z kolíčků, není kolíčku bez pružiny, která kolíček upevní a dodává mu jeho esteticko-mechanickou kvalitu. Při hledání vhodné pružiny jsem řešil rozmanité možnosti. Nejsnazší cestou odporu by bylo oslovit firmu a pružiny si nechat natočit na míru. Toto řešení však využít nemohu, jelikož mi to nedovolí finanční prostředky. Zvolil jsem tedy cestu svaření z komponentů. Na 6 kolíčků je třeba 6 pružin a to ve zvoleném měřítku. Jako nejvhodnější, vybral jsem odpružení staré škody felicie, které mi ochotně nashromáždil místní autoservis. Pak již zbývalo navštívit místní „šroták“ a vybrat vhodné trubičky, které bude možné nasadit na pružiny po zaříznutí a do nich následně zasadit zahlou tyčovinu a celou pružinu si za pomoci svářečky CO poctivě svařit a zabrousit.

Po nashromáždění potřebného materiálu na tvorbu koně je podstatné vymyslet a pořídit materiál na ukotvení koně. Zvolil jsem cestu betonových patek a odsazení dřeva od země za pomoci ztraceného bednění, kovových prvků určených pro zakotvení trámů do betonu, jenž se využívá ve stavebnictví jako základ pergol. Pro tento způsob potřebuji 4 kostky ztraceného bednění na 4 nohy koně, dále pak 4–8 kotvící prefabrikované prvky pro uchycení, roxory a stavební kámen. Celé bednění se ucelí betonem. Tímto způsobem docílím odstranitelných, přesto dostatečně stabilních podpěr pro uchycení a stabilizování koně. Dřevo je nutné od země odsazovat, z důvodu přirozeného hnutí materiálu, které je v tomto případě nežádoucí, nikoli kvůli estetice, ale kvůli funkci. Základ, stabilita.

Po přípravě na koně je podstatná příprava materiálu na výrobu vozu. Obec šlechtně poskytla probírku, a tak zde bylo možné natěžit břízu, která, jak jsem se dozvěděl v místní hospůdce, byla často využívána právě pro výrobu tradičních lokálních žebříňáků, tak i saní. Bříza je vhodná dřevina pro vytesání jednotlivých žebřin a vrchního hrazení vozu. Své využití má i pro oj a další drobnosti na voze se nacházející. Pro rám vozu potřebuji dřevo smrkové, pro jeho přirozenou pevnost, ale i pro jeho pružnost. Pro rám vozu jsem zvolil trámy, které jsem získal od sponzora, (který si nepřeje být uveden) za přijatelnou cenu. Byl z nich původně vytvořený krov. Volil jsem tak proto, že na rám vozu, jak jsem usoudil, bude lepší dřevo již delší dobu vyschlé, kvůli pohybu a pnutí materiálu. Další nezbytnou součástí pro zpevnění vozu, které je nutností je plechová. Plechová jsem získal na místním šrotovišti. V řešení byla kola vozu. Vozy potřebují hřídel. Musí být dostatečně nosným prvkem, aby

udržela váhu vozu. Zvolil jsem tedy lešenářskou trubku o vhodném průměru. Dle původního návrhu jsem uvažoval o kolech vytvořených z terasa. Od nápadu jsem však ustoupil a raději zvolil kola vydřevená. Terasová kola sice měla svou symbolickou hodnotu, neprospívala však celku. Zacílil jsem proto hospodu, kde, jak to na vesnici bývá, domluví člověk všechno. Od známého jsem zjistil, že zrovna pracuje ve firmě, která manipuluje se špulemi, které se užívají na přepravu drátů a hadic. Od pana Crhonka jsem tedy dostal darem velikou špuli – tedy vydřevená kola. Jedinou nevýhodou byla jejich síla. Bude nutno jim přidat na objemu. Musím tedy kola přidřevit a k tomuto účelu využiji nastřádaná prkna. V dalším řešení je upevnění kol na hřidel. Rozhodl jsem se pro šibalské řešení. Na voze, tak i na koni se vyskytují kovové prvky. Pomohl jsem si tedy opět u automechaniků, kteří měnili brzdou soustavu našeho rodinného vozu Mercedes-Benz. Brzdné disky přesně pasují na vydřevená kola, tak na hřidel. Udrží dle homologací automobil na kolech. Udrží tedy i vůz. Je to technický detail, který vozu prospěje. Posledním zajištěním, které je nutné získat před přistoupením k realizaci, je ukotvení vozu. Je to výsostně nutné právě kvůli bezpečnosti. Vůz nesmí být kyvný. Jelikož je povoz dvoukolý, plnil by na výsost dobře funkci houpačky. Pro případná zranění ideální věc, je tedy nutné této skutečnosti zabránit. Poslouží tomu upevnění oje k zemi či koni. Pro jistotu vůz stejně jako koně zajistím ztraceným bedněním ukrytým v základu pod sochou.

Nutnou přípravou každého projektu je jednání. Jelikož jsem se rozhodl umístit svou sochu na církevní pozemky, bylo nutné

zkontaktovat příslušné církevní orgány, jakožto vlastníky pozemku. Podstatnou věcí je také oznámit cíle práce, jelikož se jedná o zpracování veřejného prostranství na příslušný obecní úřad. Průpravou je také postupné seznamování místních s projektem. Vždyť to tvoří dobré vztahy a socha je určena právě lidem.

Před zahájením takového projektu, pokud některé detaily projektu jsou čistě problémem technologickým a jsou již vymyšleny, je nutností načíst příslušné informace v dostupné literatuře. Tato konfrontace je dobrá, především pro správný řemeslný postup.

V neposlední řadě je nutné zmínit celkovou představu koncepce s Profesorem, tedy vedoucím diplomové práce.

5 PROCES TVORBY

Proces tvorby jsem volil v případě své diplomové práce jako postupný. Pro velikost projektu jsem se rozhodl materiál zpracovávat tak, jak jsem ho po částech nabýval. Touto metodou ušetřím čas, tak případné “kiksy“ v dalším postupu. Celková vizualita se drží koncepce modelu. Realizace však mění svou tvář. Svou vizualitu projekt mění tak, aby to bylo k finálnímu prospěchu díla v reálném měřítku. Jak kůň, tak vůz vznikají propleteným procesem současně. Tento způsob má výhodu i v časové ose semestrů. Počasí je proměnlivé a ne pro každou činnost, která je třeba na diplomové práci učinit, vhodné.

Práce jsem odstartoval hrubým zpracováním, tedy otesáním kulatiny do požadovaných tvarů. Z kulatin se stávají trámy. Hrubě opracované živé trámy. Po hrubé manuální práci jsem svou pozornost pomalými kroky přesměroval zpátky ke kolíčkům. Vypracoval jsem šablonu. Na kus plachtoviny v požadovaném rozměru jsem fixem narýsoval bokorys kolíčku nazvětšovaný v měřítku. Při rýsování jsem zjistil, že přesné nazvětšování zkresluje tvar. Tvar se stává příliš útlým. Bylo nezbytné použít výtvarný cit a kolíčky úměrně nabuclat. Když jsem byl s tvarovou stylizací hotov a šablona měla požadovaný, vyhovující tvar, pečlivě jsem ji překreslil na budoucí jednotlivé dílce ze kterých se skládají kolíčky. Za pomoci tesařských dlát, sekery, motorové pily a rozbrusky jsem vytvořil z materiálu požadované tvary. Jednotlivé dílce jsem umístil do svého ateliéru, aby přes přicházející zimu nezapočal jejich rozklad. Uložil jsem je schnout.

Dalším nezbytným krokem je vytesat trám, který tvoří tělo koně ve svých úvahách jsem hledal. Pátral jsem po správném tvaru, uvažoval o prohnutí. Své dilema jsem řešil s Profesorem. Po konzultaci jsem se rozhodl tělo koně udělat topornější, rovné, bez známek prohnutí. Jedním podstatným důvodem je, že najít v požadované síle strom, který by vyhovoval mému záměru stává se velice časově náročným úkonem. V tvaru krutu, v této síle, nachází se stromy pouze jako „krajáče“ při krajích lesa, nebo výjimečně jako potoční spěry v těžce přístupných hlubinách lesního porostu. Nejšťastěji jsou to borovice, které svůj tvar kroutí přirozeným tlakem dle vlivů přírody. Krajáče, mají v lesích nezastupitelnou funkci. Rozráží vítr, který se žene do lesů a brání polomům. Vyjednání takového zásahu není tedy u takto vzrostlých stromů snadným úkolem. Dalším důvodem volby rovného těla jsou estetické kvality díla. Je vhodné aby v tomto případě u dětské hračky bylo tělo topornější. Podtrhuje to koncepci. Vybral jsem tedy kmen, který vyhovoval mým představám. Do práce jsem se zabral, pokořil svůj osobní rekord v tesání trámů a tělo koně vysekal jsem v rekordním čase. Samozřejmě do formy tesaného trámu. Budoucí čepy, na propojení s nohama jsem nechal na pozdější průběh práce. Fakt, že jsem byl schopen takového výkonu byl pro mě velkým zadostiučiněním, jelikož celý minulý rok jsem léčil komplikovanou zlomeninu mé dominantní ruky – tříštivou zlomeninu hlavičky radia.

V průběhu práce na koni, vypracovával jsem i vůz. Započal jsem rámem vozu, jehož tělo tvoří zásadní čtyři trámy, které jsou spojeny tak zvaným přepásováním. Prastarý tesařský spoj, geniální a nepřekonaný svou čistotou a funkcí. V hlavním rámu je zavedena

hřídel. Její upevnění jsem nejprve řešil ve skicách, nakonec jsem však upustil od složitostí a zvolil jednoduchý princip, kdy se hřídel nebude otáčet. Kola se budou otáčet na ní. Když byl rám hotov, bylo nutné připravit prostor pro oj. Ze dřeva jsem vydobyl jednoduchý provlněný šejtroch, na který bude moci usednout jezdec, nebo vozka. Při jejím upevnění k rámu vozu, vytvořil jsem otvor, kam ve finále po převozu na Vysočinu umístím oj.

V mezičase práce na voze, vydal jsem se na Vysočinu. Odvezl jsem dílce kolíčků a připravený trám pro tělo koně. Neodolal jsem a svařil jsem první tři pružiny a za jejich pomoci pak skompletoval první tři kolíčky. Proces jsem fotografoval pro pozdější konzultaci s Profesorem. Kolíčky fungovaly dle plánu. Z Vysočiny při zpáteční cestě přivezl jsem tři plevné břízy a jejich větvoví.

Jal jsem se sekat břízy a vydobýt z nich jednotlivé žebřiny a příčiny. Jednoduchým skládáním tvaru v principu otvor a vsuň, tak jak naši dědečkové skládali žebříky, vytvořil jsem žebřinová pole. Vždy na koncích, jak v před i vzad, nechal jsem jednotlivé žebřiny čnít. V zádi vozu vzniká tak křížení, jednoduché symboly kříže. Přední tak zadní žebřiny jsou sekané na hrany. V přídi vozu pak na čnící týble rozhodl jsem se vytvořit zakončení. Nejprve jsem se pokusil o hlavy, v experimentálním asfaltovém skořepu, které jak jsem usoudil, nebyly vhodné. Byl to cizí prvek, který bylo nutné odstranit. Tyto hlavy jsem uložil do ateliéru do archivu na pozdější časy. Hledal jsem tedy jiné, elegantnější zakončení. Vzal jsem dva lipové špalíčky. V citlivě zvoleném průměru, aby odpovídal a navazoval na tvar žebřiny. Vyřezal jsem primitivní zakulacené hlavičky, které s vozem splynuly a elegantně vyřešili mé tápání. Od

zakončení předních žebřin jsem přistoupil ku zpracování čnicích příčníků. Na straně pravé, s pohledu sedícího kočího vyplynul mi tvarem roh. Na straně levé pak jednoduchý falický symbol, který značí plodnost a úrodnost. Bylo načase zamyslet se nad zpevněním vozu a vytvořit podlahu, která vůz prováže dopevna. Starší prkna, tak aby svou vizáží padly na vůz jsem technologicky upravil a zapustil do rámu. Na nich pak uložil jsem dvě fošny, které je překrývají.

Celý vůz bylo nutné teď přesunout blíže z domovského ateliéru na Vysočinu. Tím, že oj nebyla usazena, bylo možné vůz naložit do velké dodávky. Společně s přáteli jsme ho převezli na detašované pracoviště na Vysočině, kde jsem se jal tvořit dokončovací práci. Vše bylo dobře připraveno. Na Vysočině jsem získal pomocníky, přátele z dětských let, kteří mi pomohli s těžkou manipulací s koněm. Posvařoval jsem pružiny na dokončení zbylých kolíčků. Vysekal čepy a celého koně začal skládat. Nápomocná mi byla místní dílna automechaniků, kteří mi ochotně propůjčili zvedák na opravování aut. Právě na tomto zvedáku sestavil jsem padnoucí díly dohromady za pomoci čepů a fixace závitovými tyčemi s matkami a stvořil tak svého koně. Finální výška koně je 3,2 m, což odpovídá maximální kapacitě vrat, abych se dostal ven z dílny i se smontovaným koněm. Do soustavy pružin v koni, provlékl jsem lešenářské trubky. V osmi mužích jsme koně za značného úsilí vynesli na světlo Boží a umístili prozatimně před dílnu na detašovaném pracovišti.

Při sestavování koně, budoval jsem kola vozu. Demontoval jsem darované špule na převoz kabeláže a jal se přetvořit je v kola

vozu. Vybral jsem vhodná prkna pro jejich vydřevení a nabytí objemu tvaru. Kola jsem ztloukl dohromady a pokusil jsem se je usadit na vůz. Jak jsem je udělal, tak sedla. Po dohotovení kol, šel jsem se porozhlédnout po stromu na oj vozu. Bylo načase ji osadit, aby vůz byl před finalizací. Nalezl jsem dostatečný kmen, který jsem skácel, odkornil a přes délku vozu rozčísil na polovic. Rozčíslo polovinou dosedla oj na podlahu vozu. Odkorněná oj pokračuje od vozu v dál. Vůz jsem přemístil v závěsu za koně. Dřevěný celek je namořen proti škůdcům a citlivě dokolorován tak, aby se zachoval ráz dřeva, a veškeré prvky se sjednotily. Dílo je takřka hotovo. Chybí jej osadit kovovými prvky a nainstalovat na plánovanou pozici.

6 TECHNOLOGICKÁ SPECIFIKA

V rámci mé diplomové práce vzniklo výtvarné dílo, které se skládá ze dvou hlavních částí. Koně a vozu. Socha lze technologicky specifikovat jako netradiční jezdecký pomník. Jezdeckým pomníkem se stává tehdy, když divák dosedne jako jeho jezdec na šejtroch. Jedná se o výtvarné dílo umístěné v exteriéru. Socha se skládá z dřevěných, ručně tesaných, řemeslně opracovaných prvků a kovových doplňků. Vyznačuje se citlivým zpracováním za pomoci kombinace řemesel.

Pro sochu, která je výtvarně zpracovaná do dané formy, byly užity tesařské práce, kovoobráběčské práce, mechanicko-řemeslné práce, propojené sochařskými postupy.

O tesařství, povoláním Ježíše Krista, které je svým způsobem sochařství velice blízké, hovoří internet takto:

„K tomuto povolání patří velký podíl těžké ruční práce a tesař nejčastěji pracuje pod širým nebem. Většinu tesařských dovedností, jako je tomu i u jiných řemesel, je třeba získat zkušenostmi.“⁹

---

9 Tesařství. In: *Wikipedia: the free encyclopedia* [online]. San Francisco (CA): Wikimedia Foundation, 2016 [cit. 2016-04-07]. Dostupné z: <https://cs.wikipedia.org/wiki/Tesařství>

7 POPIS DÍLA

Má diplomová práce je netradiční jezdecký pomník, využívající diváka jako svého případného jezdce. Skládá se z koně a vozu, které jsem vlastnoručně vytvořil sochařskou, tesařskou technikou. Součástí kompozice počítá s divákem. Celá kompozice je umístěna do exteriéru poblíž barokního kostela sv. Petra a Pavla v Úsobí na Vysočině. Na mé diplomové práci je podstatné propojení řemeslného zpracování a myšlenky díla.

8 PŘÍNOS PRÁCE PRO DANÝ OBOR

Má sochařská práce navazuje na poznatky nabyté v mém ateliéru, ateliéru SOCHA A PROSTOR Profesora Beránka. V dnešní době je návrat k tradičnímu způsobu, tedy řemeslnému způsobu navýše aktuální. Komerční tvůrci na své dílo sahají jen z dálky. Taková však má filozofie není. Od stromu k trámu. Již Aristide Maillol dle svého výroku znal důležitost pravé autorské práce.

„Je pěkné vymodelovat sochu z hlíny a pak ji svěřit keramikovi, aby ji vypálil, nebo litci, aby ji ulil z bronzu. Lepší však je, když si svou sochu tesáte sami, ať z kusu kamene nebo z mramoru.“¹⁰

Má práce posouvá mé sochařské tendence o dětskou invenci. Nově kloubí v celek dětskou invenci, řemeslo, mé současné myšlení a sochařský cit. Co jsem neuměl, pokusil jsem se naučit dle svých možností. Má práce oživuje tradiční téma jezdeckého pomníku, byť netradičním způsobem. Využívá materiál dřeva, jakožto exkluzivního materiálu, jenž umožňuje monumentálních výsledků, při správném zpracování za poměrně krátký čas.

Přínosem mé práce pro daný obor je poselství. Znovuobjevení tradice a řemesla, které se bohužel tak často u dnešních autorů vytrácí. Řemeslo a myšlení má být v rovnováze svou kvalitou.

Velikým přínosem dnešní doby je otevřenost k netradičním řešením v rámci sochařských problematik. Kupříkladu v dobách

---

10 ZHOŘ, Igor. *Klíče k sochám: (čtení o sochách a sochařích)*. 1. vyd. Praha: Albatros, 1989. Objektiv (Albatros).

Adolfa Hildebranda, byla sochařská invence velice svázaná představami společnosti.

„Je to neuvěřitelný stav. Co by se asi řeklo, kdyby se básníku nebo hudebníkovi předepisovala jen jedna forma umělecké koncepce a bylo by jim dovoleno tak zvané motivy vkládat jen do předepsaných scén! Jak nevýslovnou ubohostí na věčně stejnou notu se proto vyznačují naše dnešní monumenty! Kdyby někdo postavil vedle sebe to množství soch, které v Evropě vzniklo za posledních dvacet let – jaká by to byla masa plastiky, která usiluje přinést něco nového a přitom se nešťastně zmítá a kroutí v klatbě izolované oblé plastiky, protože jí je zakázána jakákoli návaznost na architekturu, na nějakou situaci, je jako vyhoštěná na samotku – je prací pro trestance! Avšak tím, co umění dává stále nový život a stále ho rozradostňuje, je právě nová situace.“¹¹

Mohu jen děkovat za tu svobodu, své dílo od základu stanovit sám. Nutno však podotknout, že v dnešní době i my máme přehršle holubů kálejících na naše dílo.

---

11 HILDEBRAND, Adolf. *Problém formy ve výtvarném umění*. Vyd. 1. Praha: Triáda, 2004. Delfín (Triáda). ISBN 80-861-3851-8.

9 SILNÉ STRÁNKY

Za silnou stránku mého díla, mé tvorby, považuji přípravu, která byla dostatečně kvalitní k vytvoření tak monumentálního díla v takto krátkém čase. Silnou stránkou je i vůle, pokora a chuť projekt dokončit ve stanoveném termínu. Za silnou stránku považuji i řemeslné zpracování a odvahu, tak i invenci řešit efektivně vzniklé otázky při tvorbě. Celkově dílo hodnotím kladně. Tvorba je pro mne nekončícím poznáním. Každý krok v tvorbě rozšiřuje mou zkušenost. Tato zkušenost bude a má jistý vliv na můj budoucí autorský život.

10 SLABÉ STRÁNKY

Každý by měl být sebekritický. Do budoucna bych chtěl některé věci, především ty administrativní, řešit s větším předstihem a klidem. Víím, že mám mezery v přijímání kritiky, otázkou je, zda je to slabá či silná stránka.

*„Díla špatných sochařů nepřetrvávají. Ona vlastně nikdy neexistovala“*¹² Tak pravil Auguste Rodin.

Slabou stránkou díla je čas. Celá práce by si zasloužila delší časový horizont, byť mám pochopení pro školní okolnosti. Slabé stránky mého díla prověří právě tížený čas a diváci – či příslušná komise. Otto Gutfreund mě náramně poučil o vztahu diváka a uměleckého díla. Jeho výrok je brilantní:

*„Socha není strom vyrostlý nezávisle na diváku. Rozvíjí se před námi a vzhledem k nám. Její působivost je podmíněna divákem. Její výraz je dán tím, že se přímo obrací na pozorovatele, že má k němu vztah.“*¹³

---

12 ZHOŘ, Igor. *Klíče k sochám: (čtení o sochách a sochařích)*. 1. vyd. Praha: Albatros, 1989. Objektiv (Albatros).

13 ZHOŘ, Igor. *Klíče k sochám: (čtení o sochách a sochařích)*. 1. vyd. Praha: Albatros, 1989. Objektiv (Albatros).

11 SEZNAM POUŽITÝCH ZDROJŮ

a) Knižní a periodická literatura

ZRZAVÝ, Jan a Dagmar MAXOVÁ. *Jan Zrzavý vzpomíná na domov, dětství a mladá léta*. 1. vyd. Praha: Svoboda, 1971. Členská knihnice (Svoboda).

SEIFERT, Jaroslav. *Šel malíř chudě do světa: verše k obrázkům Mikoláše Alše*. 10. vyd., 5. přeprac., v Olympii 1. Ilustrace Mikoláš Aleš. Praha: Olympia, 2000. ISBN 80-703-3663-3.

PRECLÍK, Vladimír. *Kameny pokání*. 1. vyd. Praha: Melantrich, 1992. Česká próza (Melantrich). ISBN 80-702-3121-1.

FEUCHTWANGER, Lion, Emanuel, Emanuel TILSCH a Emanuela TILSCHOVÁ. *Goya, čili, Trpká cesta poznání*. Překlad Emanuel Tilsch, Emanuela Tilschová. Mladá fronta, 1966. Edice světových autorů (Levné knihy KMa).

LACHMANOVÁ, Kateřina. *Vězení s klíčem uvnitř: [kdy, jak a proč odpouštět a prosit o odpuštění]*. Vyd. v KN 2. Kostelní Vydří: Karmelitánské nakladatelství, 2001. ISBN 978-807-1926-030.

KREMLIČKA, Rudolf. *Malířské konfese*. 1. vyd. Praha: Československý spisovatel, 1959. Otázky a názory (Československý spisovatel).

Bible: písmo svaté Starého a Nového zákona : český ekumenický překlad. 11. vyd. (9. přeprac.). Překlad Miloš Bič, Josef Bohumil

Souček. Praha: Česká biblická společnost, 1998. ISBN 80-858-1019-0.

ZHOŘ, Igor. *Klíče k sochám: (čtení o sochách a sochařích)*. 1. vyd. Praha: Albatros, 1989. Objektív (Albatros).

b) Internetové zdroje

Tesařství. *In: Wikipedia: the free encyclopedia* [online]. San Francisco (CA): Wikimedia Foundation, 2016 [cit. 2016-04-07]. Dostupné z: <https://cs.wikipedia.org/wiki/Tesařství>

12 RESUMÉ

Where does the Way lead to? This is the topic of my thesis. My first question was what the way means to me. It is a question for everyone. The way of each person is related one's life. Understanding is the Way. It is the understanding of the flow – from childhood to old age, of human life and death. I seek my life journey in faith. My works are based on dreams or other kinds of visual experience. I combine what I have learned at University with what I had already from God. My final work is an unconventional equestrian monument. The statue will become a true equestrian monument when the rider arrives. It moves from the church, it means from baptism, to the graveyard, it means to death. Hope lies in a child's game - because the horse pulling a rack wagon is the toy from my childhood. The horse is a toy made of clothes pegs, enlarged in a scale of 1/17. The monument is three meters high. The second part of the equestrian monument is a rack wagon. Rack wagon has significant historical continuity for the Czech lands but it also symbolizes a simple poor vehicle of our lives. The process of creation was hard manual work – work serving as penitence. Patience is an important part of the work. A way of life. The majority of my work is made of wood, but some components are made of iron. I am installing my equestrian monument in Úsobí, a small village in the Czech Republic. I have a weakness for the village because it is where I grew up. The sculpture installation is eleven meters long. I hope that the sculpture will become a part of the village I hope. Our work makes us immortal. Art makes sense when it makes people happy or forces them to think. My view of the world

is visualized in my work. I'm happy for the people who like my works, but I'm happier for person who is happy having seen my works. The biggest thank goes to my Professor, for amazing six years. I am thankful for the great experience that I got from him.

13 SEZNAM PŘÍLOH

Příloha 1

Model

Příloha 2

Kostel sv. Petra a Pavla v Úsobí

Příloha 3

Vlastnoručně tesaný trám

Příloha 4

Tělo koně

Příloha 5

Kolíky

Příloha 6

Vůz v zahradě

Příloha 7

Žebřiny

Příloha 8

Vůz

Příloha 9

Kompletace

Příloha 10

Traktor

Příloha 11

Instalace

Příloha 12

Cesta

Příloha 13

Publikum

Příloha 14

Jezdec

Příloha 15

Celek

Příloha 16

Finální instalace

Příloha 1

Model ¹⁴

Příloha 2

Kostel sv. Petra a Pavla v Úsobí ¹⁵

---

14 Foto Matěj Zámečnick

15 Foto Matěj Zámečnick

Příloha 3

Vlastnoručně tesaný trám ¹⁶

Příloha 4

Tělo koně ¹⁷

---

16 Foto Matěj Zámečník

17 Foto Matěj Zámečník

Příloha 5

Kolíky ¹⁸

---

18 Foto Matěj Zámečník

Příloha 6

Vůz v zahradě ¹⁹

Příloha 7

Žebřiny ²⁰

---

19 Foto Matěj Zámečník

20 Foto Matěj Zámečník

Příloha 8

Vůz ²¹

Příloha 9

Kompletace ²²

---

21 Foto Matěj Zámečník

22 Foto Matěj Zámečník

Příloha 10

Traktor ²³

Příloha 11

Instalace ²⁴

---

23 Foto Matěj Zámečník

24 Foto Matěj Zámečník

Příloha 12

Cesta ²⁵

---

25 Foto Matěj Zámeční

Příloha 13

Publikum ²⁶

Příloha 14

Jezdec ²⁷

---

26 Foto Matěj Zámečník

27 Foto Matěj Zámečník

Příloha 15

Celek ²⁸

---

28 Foto Matěj Zámečník

Příloha 16

Finální instalace ²⁹

---

29 Foto Matěj Zámečník